

YA FANTASTIKA

LORA SEBASTIJAN

GOSPA
OD
DIMA

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2019.

Naziv originala: Laura Sebastian | LADY SMOKE

Copyright © 2019 by Laura Sebastian

First published 2019 by Delacorte Books for Young Readers

Translation rights arranged by The Jean Naggar Literary Agency, Inc.

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02737-2

Lora Sebastijan | **GOSPA OD DIMA** | 2019.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Saška Stojakov

Lektura

Marija Božić

Korektura

Igor Stanojević

Dizajn korica / Prelom

Dragan Lončar / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Za baku Kerol,
za pravu kraljicu buntovnicu*

*I za deku Riča,
što je održao njene priče živim*

MARE

ISTOCNO MARE

TIMORE

KANADON

KOTA*

OSTRVA*

BINDOR

ASTREJA*

TIAVA*

LOKSI*

DORAN

GORAKI*

VEKTURIJSKA
OSTRVA

LEGENDA:

- - IZBEGLIČKI LOGOR
- * - POD VLAŠĆU KALOVAKSIJANACA

PROLOG

MAJKA MI JE JEDNOM rekla da je mir jedino što osigurava opstanak Astreje. Nisu nama potrebne velike vojske, rekla je, nema potrebe da svoju decu teramo da postanu ratnici. Mi ne koketiramo s ratom, kao što to čine druge države, u pokušaju da uzmemo više nego što nam pripada. Astreja nam je dovoljna, rekla je.

Ni pomišljala nije da će rat doći nama, koketirali mi s njim ili ne. Poživeće taman toliko da vidi koliko se loše mir nosio s kalovaksijskim gvozdenim sečivima i divljačkom pohlepom.

Moja majka je bila kraljica mira, ali ja vrlo dobro znam da mir nije dovoljan.

SAMA

ZAČINJENA KAFA MI JE slatka na jeziku, obilno zaslađena medom. Krescentija uvek takvu pije.

Sedimo u paviljonu, kao hiljadu puta ranije, s vrelim porcelanskim šoljama u rukama, da se zaštitimo od prohladnog večernjeg vazduha. Na trenutak mi se čini da je sve kao i pre, u mračnom vazduhu oko nas širi se prijatna tišina. Nedostajali su mi razgovori s njom, ali nedostajalo mi je i ovo – način na koji smo umele da sedimo zajedno i ne osećamo potrebu da popunimo tišinu besmislenim ćaskanjem.

Ali to je budalasto. Kako je moguće da mi Kres nedostaje kada sedi preko puta mene?

Smeje se kao da mi čita misli, i uz zveket koji mi potresa kosti spušta šolju na tanjirić. Naginje se preko pozlaćenog stola i obema rukama me uzima za slobodnu ruku.

„O, Tora“, kaže, a glas joj se, dok izgovara moje lažno ime, podiže kao da pevuši neku melodiju. „I ti si meni nedostajala. Ali sledeći put nećeš.“

Pre nego što njene reči u mojim mislima dobiju smisao, svetlost iznad nas se menja, sunčevi zraci postaju sve snažniji i naposletku je sasvim obasjaju, svaki užasni milimetar njenog tela. Njen ugljenisani ispucali vrat, spaljen i pocrneo od enkantrija koji sam joj poslužila, njenu belu krtu kosu, usne sive poput krune od pepela koju su mi davali da nosim.

Strah i krivica obuzimaju me dok mi se u glavi slažu kockice. Sećam se šta sam joj uradila; sećam se zašto sam to uradila. Sećam se njenog lica s druge strane rešetaka moje ćelije i gneva dok mi je govorila da će klicati mojoj smrti. Sećam se da su rešetke bile užarene nakon njenog dodira.

Pokušavam da izvučem ruku, ali je ona snažno drži, a njen osmeh princeze iz bajke menja se i otkriva oštre očnjake obojene pepelom i krvlju. Njena koža pali moju, vrelija je čak i od Vlasijeve. Kao da mi na ruci gori sama vatra, i ja pokušavam da vrisnem, ali iz mog grla ne izlazi zvuk. Potpuno gubim osećaj u ruci, i na trenutak osećam olakšanje, a zatim spuštam

pogled i vidim da se pretvorila u pepeo, da se rasula u prah u Kresinom stisku. Vatra mi se penje uz ruku i spušta se niz drugu, širi se preko grudi, torza, nogu i stopala. Plamen na kraju zahvata glavu, i poslednje što vidim jeste Kres i njen čudovišni osmeh.

„Eto. Nije li tako bolje? Sada te niko ni greškom neće smatrati kraljicom.“

Budim se, koža mi je natopljena, a pamučni čaršav izgužvan oko nogu i vlažan od znoja. U stomaku mi kuva, preti da izbije iz mene, premda nisam sigurna da li sam pojela išta više osim malo korice hleba. Sedam u postelji, spuštam ruku na stomak, da ga smirim, i trepcem dok se oči ne priviknu na tamu.

Potreban mi je trenutak da shvatim da nisam u svom krevetu, da nisam u svojoj sobi, da uopšte nisam u palati. Prostor je manji, a krevet tek nešto više od uskog ležaja s tankim dušekom i istanjenim čaršavom i jorganom. Moj stomak se zanosi u jednu stranu, komeša se i dobijam mučninu, a onda shvatam da to uopšte nije moj stomak – sama prostorija se njiše tamo-amo, a stomak samo oponaša to kretanje.

Do svesti mi dopiru događaji od poslednja dva dana. Tamnica, kajzerovo suđenje, Elpida koja umire na moje oči. Sećam se kako me je Seren spasao, a samo da bi i sam dopao u tamnicu. Čim mi se ova misao javi, potiskujem je. Mnogo je stvari zbog kojih bi trebalo da osećam krivicu – ali to što sam uzela Serena za taoca nije jedna od njih.

Ja sam na *Dimu*, sećam se, idem prema Anglamarskim ruševinama da bih počela pripreme za osvajanje Astreje. U kabini broda sam, bezbedna i sama, a Seren je u lancima u brodskoj tamnici.

Sklapam oči i pokrивam rukama oči, ali mi istog časa pred oči izlazi Kresino lice, s rumenim obrazima, jamicama i krupnim sivim očima, onakvo kakvo je bilo kada sam je prvi put srela. Srce mi se grči u grudima kada pomislim na nju i na mene kao devojčice, i kako sam se grčevito držala nje jer je bila jedini spas u košmarnom životu. Suviše brzo ovu sliku smenjuje druga – Kres kakva je bila kada sam je poslednji put videla, s hladnim sivim očima punim mržnje i ugljenisanom i ispućalom kožom vrata.

Nije trebalo da preživi otrov. Da je nisam videla svojim očima, ne bih u to verovala. Deo mene oseća olakšanje što je preživela, ali drugi deo nikada neće zaboraviti kako me je gledala kada mi je obećala da će savniti Astreju sa zemljom, i da će pitati kajzera da zadrži moju glavu nakon što me pogube.

Bacam se na leđa i glasno udaram o tanak jastuk. Čitavo telo me boli od iscrpljenosti, ali u mom umu divlja vihor koji ničim ne pokazuje da namerava da se smiri. No ja ipak čvrsto sklapam oči i pokušavam da oteram sve misli o Kres, premda se ona zadržava na ivicama svesti poput utvare.

Prostorija je suviše tiha – toliko tiha da tišina postaje sasvim zaseban zvuk. Čujem je u odsustvu daha mojih senki, njihovih sitnih pokreta u snu, međusobnog došaptavanja. Zaglušujuća je ova tišina. Okrećem se na jednu stranu, pa na drugu. Drhtim i snažnije obmotavam jorgan oko sebe; ponovo osećam vatru Kresinog dodira, sasvim svlačim jorgan i on pada na pod.

San mi ne dolazi. Ustajem iz kreveta i pronalazim debeli vuneni ogrtač, koji mi je Zmajomora ostavila u kabini. Navlačim ga preko spavaćice. Potpuno me pokriva, pada mi do članaka, udoban i bezobličan. Materijal se krza, zakrpljen je toliko puta da ne verujem da je na njemu ostalo išta od prvobitne tkanine, ali i dalje mi je on miliji od haljina od fine svile, koje me je kajzer terao da nosim.

Kao i uvek, pomisao na kajzera rasplamsava plamen gneva u mom stomaku, dok ne počne da me pali iznutra i pretvara krv u lavu. To me osećanje plaši, ali mi i godi. Vlasije mi je jednom prilikom obećao da ću ja zapaliti vatru koja će kajzerovo telo pretvoriti u pepeo; mislim da se ovo osećanje neće povući dok se to ne desi.

BEZBEDNA

HODNICI DIMA SU PUSTI i tihi – nema ni žive duše na vidiku. Jedino se čuje tihi bat koraka iznad mene i prigušena buka udara talasa o korito broda. Skrećem u jedan hodnik, pa u drugi, tražim izlaz na palubu, a zatim shvatam da sam se beznadežno izgubila. Premda sam mislila da sam stekla jasnu sliku o planu broda dok me je Zmajomora ranije ove večeri vodila u obilazak, u ovo doba mi izgleda sasvim drugačije. Osvrćem se preko ramena, očekujem da vidim obris neke senke, a zatim shvatam da senki više nema. Nema nikoga.

Deset godina je prisustvo drugih bilo večiti teret na mojim plećima, koji me je gušio. Čeznula sam za danom kada ću ga konačno zbaciti i ostati

sama. Ali sada jednom delu mene nedostaje taj večiti nadzor. U najmanju ruku, tad mi ne bi dozvolili da se izgubim.

Naposletku, nakon još nekoliko skretanja, pronalazim strme stepenice ka palubi. Klimave su i bučne i ja se penjem polako, strepeći da će me ko čuti i pojuriti za mnom. Moram dase podsetim da ne moram više da se iskradam – slobodna sam da lutam kako mi se prohte.

Otvaram vrata – morski vazduh me šiba preko lica i nosi kosu. Jednom rukom je gladim – hoću da je sklonim s očiju, a drugom snažnije obmotavam ogrtač oko sebe. Tek kada mi je svež vazduh dospelo u pluća, postajem svesna koliko je bio ustajao ispod palube.

Na palubi u poslu zatičem nekoliko članova posade, samo minimalan broj da *Dim* ne skrene s kursa ili ne potone usred noći. Dok prolazim pored njih, suviše su umorni i usredsređeni na dužnosti da bi mi uputili više od usputnog pogleda.

Noć je hladna, još hladnija zbog zloćudnog vetra koji besni na vodi. Prekrštam ruke preko grudi dok se probijam ka pramcu.

Možda se još navikavam na samoću, ali mislim da mi ovo nikada neće dosaditi: otvoreno nebo svuda oko mene. Nema zidova, nema ograničenja. Samo vazduh i more i zvezde. Nebo iznad mene je prepuno zvezda, toliko ih je da je teško izdvojiti jednu. Artemizija mi je rekla da se moreplovci upravljaju prema zvezdama, ali ja ne vidim kako je to moguće. Suviše ih je da bi se među njima pronašao neki smisao.

Pramac nije prazan kao što sam se nadala. Jedna usamljena prilika povijenih ramena stoji pored ograde i zuri u okean pod sobom. I pre nego što sam prišla dovoljno da mu razaznam crte lica, znam da je to Vlasije. On je jedini koji je kadar da stoji poguren dok iz njega u isti mah izbija mahnita silina i snaga.

Preplavljuje me olakšanje i ja ubrzavam korak.

„Vlasije“, kažem i dodirujem mu ruku. Vrelina njegove kože i činjenica da je u ovo doba budan golicaju mi um, teraju mi misli da se granaju dalje, ali im ne dozvoljavam. Ne sad. Sad mi je potreban samo stari prijatelj.

Okreće se prema meni, iznenađeno, a zatim se smeši, premda opreznije nego što sam navikla.

Nismo razgovarali otkako smo se danas po podne ukrkali na brod, a istini za volju, deo mene je strepeo od razgovora s njim. Sigurno već zna da sam zamenila naše šolje, da sam njemu dala čaj s praškom za spavanje namenjen meni. Mora da zna šta sam uradila. To nije razgovor koji želim sada da vodim.

„Ne možeš da spavaš?“, pita me i osvrće se pre nego što pogleda u mene. Otvara usta pa ih ponovo zatvara. Pročišćava grlo. „Teško je navići se na spavanje na brodu. Zbog ljuljanja i zvuka talasa...“

„Nije to“, kažem. Želim da mu prepričam košmar, ali već mogu da zamislím njegov odgovor. *Bio je to samo san*, reći će. *Nije bilo stvarno. Kres nije ovde, ne može da te povredi.*

I premda to jeste istina, ne mogu sebe u to i da ubedim. Štaviše, ne želim da Vlasije zna da mi je Kres u mislima i koliko krivicu osećam zbog onoga što sam joj uradila. U njegovoj glavi je sve jasno: Kres je neprijatelj. On ne bi razumeo moju krivicu, i svakako ne bi razumeo čežnju koja je pustila koren u mojoj duši. Ne bi razumeo koliko mi nedostaje, čak i sada.

„Nisam ti rekao za Zmajomoru“, kaže nakon kratkog razmišljanja, ali ne može da me pogleda. „Trebalo je da te upozorim. Pretpostavljam da nije bilo prijatno sresti neznanca s licem tvoje majke.“

Naslanjam se na ogradu pored njega, oboje gledamo u talase koji udaraju u trup broda.

„Da nisam zamenila naše šolje čaja, valjda bi mi rekao“, istakla sam.

Na trenutak ne govori ništa, samo se čuje more. „Zašto si to uradila?“, pita tiho kao da nije siguran da želi da zna odgovor.

Ni ja nisam sigurna da želim da mu odgovorim, ali deo mene se još nada da će se on na sve ovo nasmejati i reći mi da grešim.

Udišem duboko da se smirim. „Pre nego što smo otišli iz Astreje, Erik mi je, dok mi je govorio o berzerkerima, opisao njihove simptome“, kažem polako.

Vlasije se naglo ispravlja, ali me ne gleda i ne prekida me pa nastavljam dalje:

„Rekao je da njihova koža postaje vrela kako se rudničko ludilo pogoršava, i da gube kontrolu nad svojim darovima. Rekao je i da ne spavaju.“

Vlasije drhtavo izdiše. „Nije to tako jednostavno“, kaže tiho.

Odmahujem glavom, pokušavam da razbistrim misli, a zatim se sklanjam od ograde i prekrštam ruke. „Ti si blagosloven“, kažem mu. „Zato si preživio rudnik i sve godine otkako si odveden. Ne, ne možeš imati...“ Ne mogu da primoram sebe da izgovorim te reči. *Rudničko ludilo*. Dve reči – šest slogova, a svaki je, zasebno gledano, sasvim bezopasan. Međutim, kada se spoje, postaju nešto užasno.

Očajnički želim da mi kaže da sam u pravu, naravno, da nije kod njega u pitanju rudničko ludilo, i naravno, da nije ništa fatalno. Ali on ne govori

ništa. Ostaje zaleđen, pogrbljen nad ogradom na koju se oslanja laktovima, i snažno steže ruke ispred sebe.

„Ne znam, Tea“, kaže naposletku. „Mislim da nisam... bolestan“, kaže. Ni njemu preko usana ne može da pređe *rudničko ludilo*. „Ali nikada nisam imao utisak ni da sam blagosloven.“

Priznanje izgovara šapatom koji se gubi u noćnom vazduhu, da se nikada više ponovo ne čuje. Pitam se da li on sada prvi put ove reči govori naglas.

Dodirujem mu rame, primoravam ga da se okrene prema meni, a zatim spuštam ruku na njegov obraz, beleg koji mu je Glaidi poklonila uz moć. „Videla sam šta možeš da uradiš, Vlasije“, kažem mu. „Glaidi te je blagosloвила, znam da jeste. Možda je tvoja moć drugačija od moći čuvara, ali nije... ne može biti. Samo je nešto više. Mora biti tako.“

Na sekund izgleda kao da želi da se raspravlja, ali zatim spušta ruku preko moje i drži je tu. Trudim se da ignorišem vrelinu njegove kože.

„Zašto nisi mogla da spavaš?“, pita naposletku.

Ne mogu da mu ispričam košmar, ali ne mogu ni da ga lažem. Biram nešto između – delimičnu istinu.

„Ne mogu da spavam sama“, kažem mu kao da je samo to problem. A oboje znamo da nije.

Čekam da stigne osuda, da mi kaže da je to smešno, da ne bi trebalo da mi nedostaju senke koje prate svaki moj pokret. Ali on to, naravno, ne govori. Zna da to nije ono što želim da kažem.

„Spavaću ja s tobom“, kaže pre nego što je shvatio šta je rekao. Suviše je mračno da bih bila sigurna, ali mislim da su mu se uši zacrvenele. „Mislim... pa, znaš na šta mislim. Mogu da budem pored tebe ako će ti to pomoći.“

Smešim se blago. „Mislim da hoće“, kažem, a pošto ne mogu da odolim, ne zaustavljam se tu. „Spavala bih još bolje kada bi i ti pokušao da spavaš.“

„Tea“, kaže i uzdiše.

„Znam“, kažem. „Ni to nije tako jednostavno. Samo bih volela da jeste.“

Dok Vlasije i ja idemo prema kabini, osećam za nama poglede posade. Mogu da zamislim kako njima ovo izgleda – nas dvoje zajedno, sada. Do zore će svi šaputati da smo ljubavnici. Radije bih da ljudi o meni uopšte ne šapuću, ali ako će ta glasina pomračiti one o meni i Serenu, nemam ništa protiv.

Mnogo je bolje da se šire glasine o mojoj ljubavnoj vezi s Vlasijem, jer će to posada svim srcem podržati, ako ni iz kog drugog razloga, onda zato što je Astrejac. A što veću podršku posade budem imala, to bolje. Ne mogu

da se ne setim koliko je prezriva Zmajomora bila kada sam se ukrcala, kako mi se obraćala kao da sam izgubljeno dete, a ne kraljica. Njena kraljica. Strepim da će samo postati još gore.

Pokušavam da zaustavim ovaj tok misli. Kako sam postala tako proračunata? Gajim osećanja prema Vlasiju i znam da ih i on gaji prema meni, ali to nisam čak ni uzela u obzir. Odmah sam počela da kujem zavere, da razmišljam kako da ga iskoristim za političko napredovanje. Kad sam postala takva?

Razmišljam kao kajzer i ta spoznaja me tera da zadrhtim.

Vlasije to oseća. „Jesi li dobro?“, pita dok otvaram vrata svoje kabine i uvodim ga unutra.

Okrećem se i potiskujem kajzerov glas u glavi. Ne razmišljam o tome ko nas je video da ulazimo, niti šta će reći i kako da to preokrenem u svoju korist. Ne razmišljam o onome o čemu smo razgovarali pre nekoliko trenutaka. Mislim samo o nama, samima u sobi.

„Hvala što si tu“, kažem umesto odgovora.

On se smeši na trenutak pa skreće pogled. „Ti meni činiš uslugu. Spavam u sobi s Heronom, a on hrče toliko glasno da se čitav brod tresе.“

Smejem se.

„Ležaću na podu dok spavaš“, kaže.

„Nemoj“, kažem iznenadivši i sebe.

Blago širi oči dok me gleda. Čini mi se da ćemo ostati da stojimo tako u ledenoj nelagodnoj tišini eonima, pa odlučujem da razbijem čini. Prilazim mu i uzimam ga za ruku.

„Tea“, kaže, ali ja prislanjam prst na njegove usne, pre nego što sve upropasti upozorenjima koja ne želim da čujem.

„Samo me... zagrlj?“, kažem.

Uzdise, ja već znam da će odbiti, da treba da drži distancu jer ja nisam više njegova drugarica iz detinjstva. Ja sam sad njegova kraljica, a to sve komplikuje. Udaram nisko, znam da molbu neće moći da odbije.

„Osećaću se bezbednije, Vlasije. Molim te.“

Pogled mu smekšava i ja znam da sam ga pridobila. Bez reči spuštam ruku s njegovih usana i povlačim ga sa sobom u krevet. Savršeno se uklapamo, njegovo telo oko moga, njegove ruke oko mene. Čak i na moru miriše kao ognjište i začini – kao dom. Koža mu je užarena, ali se trudim da ne razmišljam o tome. Osećam kako u meni trepere otkucaji njegovog srca, kako hvataju ritam s otkucajima mog, i ja puštam da me oni uspravaju.

PORODICA

BUDIM SE. VLASIJE JE otišao, a soba je hladna bez njega. Na jastuku leži poruka.

Zadužen sam jutros za metenje. Vidimo se večeras.

*Tvoj,
Vlasije*

Tvoj – ova reč ostaje uz mene dok pokušavam da zagladim ukovrdžanu kosu u nešto koliko-toliko pristojno i namestim izgužvanu odeću. U nekom drugom životu verovatno bih sva treperila zbog nje, ali sada me žulja. Treba mi trenutak da shvatim zašto: isto tako je i Seren potpisivao pisma koja mi je slao.

Trudim se da ne dozvolim sebi da suviše dugo mislim o Serenu. Živ je i bezbedan i to je sve što zasad mogu da učinim za njega. A to je mnogo više nego što zaslužuje nakon onog što je uradio u Vekturiji – nakon što su mu ruke toliko ogrezle u krv da bi ikada više bile čiste.

A šta je s tvojim rukama? – šapuće glas u mojoj glavi. Podseća na Kresin.

Obuvam čizme koje mi je Zmajomora dala. Za broj su veće i klapa-
raju dok hodam, ali ne mogu da se žalim, naročito kada se uzme u obzir da za razliku od Vlasija nemam dužnosti na brodu. Juče, dok me je vodila u obilazak, rekla mi je da svako na brodu ima zaduženje, kako bi zaslužio boravak i hranu. Heron je dobio dnevnu dužnost u kuhinji, a Artemizija će svakog dana nekoliko sati morati da pomaže brodu da brže plovi. Čak i deca imaju manje dužnosti, kao što je točenje vode za vreme obroka ili obavljanje sitnih poslova za Zmajomoru.

Pitala sam je kako mogu da pomognem, ali ona se samo nasmešila i snishodljivo me potapšala po ruci.

„Ti si naša princeza. To je sve što želimo od tebe.“

Ja sam vaša kraljica, poželega sam da joj kažem, ali nisam mogla da nateram usne da oblikuju reči.

Izlazim na palubu i vidim da je sunce iznenađujuće visoko na nebu i toliko jarko da zaslepljuje. Koliko dugo sam spavala? Sigurno je skoro podne – brod vrvi od života. Tražim na krcatoj palubi poznato lice, ali pronalazim samo more neznanaca.

„Vaša visosti“, kaže jedan i klanja se dok s kofom vode žurno prolazi pored mene. Otvaram usta da mu odgovorim, ali i pre nego što sam stigla, i neka žena se klanja i ponavlja pozdrav.

Nakon nekog vremena, shvatam da je najbolje da se samo smešim i klimam glavom.

Prelazim palubu, klimam i smešim se i tražim bilo kog poznatog, ali čim sam srela poznati par očiju, poželega sam da se to nije desilo.

Elpidina majka Nadina stoji ispod glavnog jedra s krpom za pranje palube u ruci, skamenjena pošto me je ugledala, a krpa joj je blago podignuta i sa nje kaplje siva voda. Gleda me teškim očima, ali joj je lice bezizražajno. Toliko liči na svoju kćerku, to me je sasvim zapanjilo kada sam je prvi put srela – isto okruglo lice i duboko usađene tamne oči.

Kada sam joj sinoć rekla za Elpidu, nakon obilaska sa Zmajomomom, kroz suze je izgovorila prave reči. Zahvalila mi se što sam pokušala da spasem njenu kćerku, što sam joj bila prijatelj i što sam se zaklela na osvetu kajzeru. Međutim, njene reči zvučale su šuplje i ja bih bila srećnija da je besnela i optužila me da sam ja Elpidu odvukla u smrt. Mislim da bi za mene predstavljalo olakšanje kada bih čula da me neko naglas optuži za krivicu koju osećam i koja me tišti.

Nadin na silu sklanja pogled i ponovo se usredsređuje na brisanje palube. Snažno riba, kao da želi da izdubi rupu u drvetu.

„Tea!“, čujem nečiji glas i toliko sam zahvalna što mi odvlači pažnju da mi je potreban trenutak da shvatim da me to doziva Artemizija.

Stoji naslonjena na brodsku ogradu u odeći nalik mojoj – u uskim smeđim pantalonama i beloj pamučnoj majici – premda njena nekako izgleda bolje, kao da je nosi zato što tako želi, a ne zato što nema izbora. Telom je okrenuta prema vodi, raširenih ruku, ali gleda u mene. Kosa joj pada preko ramena u neurednim belim talasima s jarkomodrim vrhovima. U kosi nosi ukosnicu s vodenim draguljima, koju sam ukrala od Krescentije, poput mastila plavo kamenje svetluca na sunčevoj svetlosti. Znam da je osetljiva kada je njena kosa u pitanju, pa se trudim da ne zurim u nju, ali teško je odvojiti pogled. O boku, u kanijama, nosu bodež sa zlatnom filigranskom

drškom. Najpre pomišljam da je to moj, ali ipak nije. Videla sam svoj pre nekoliko trenutaka u sobi, skriven pod jastukom.

Potreban mi je trenutak da shvatim šta radi. Vodeni dragulj u njenoj kosi ne samo da svetluca već sija na sunčevoj svetlosti – jer upravo ga koristi. Pažljivije gledam u njene prste i gotovo da mogu da vidim magiju kako teče kroz njih, tananu poput okeanske izmaglice.

„Šta to radiš?“, pitam je dok joj prilazim oprezno. Volim da mislim da se ne bojim Artemizije, ali bila bih budala kada se ne bih plašila. Ona je zastrašujuće stvorenje, čak i bez magije.

Smeši mi se vragolasto i koluta očima. „Moja majka misli da bi trebalo da idemo brže, za slučaj da nas Kalovaksijanci prate“, kaže.

„Zbog toga te je zamolila za pomoć?“

Na ovo se Artemizija smeje. „O, ne, moja majka nikad nikog ne moli ni za šta, pa ni mene“, kaže. „Ne, naredila mi je.“

Naslanjam se na ogradu pored nje. „Mislila sam da ti ni od koga ne primaš naređenja“, kažem.

Ne odgovara na ovo, samo sleže ramenima.

Posmatram prostranstvo plavih talasa koje se pruža dokle pogled seže. Nazirem druge brodove u Zmajomorinoj floti, koji prate *Dim*. „Šta tačno radiš?“, pitam je.

„Okrećem morske struje u našu korist“, kaže. „Da nas nose, a ne da idu protiv nas.“

„Za to je potrebna povelika sila. Jesi li sigurna da možeš sama da se izboriš s tim?“

Nemam nameru da je uvredim pitanjem, ali se ona ipak kostreši. „Nije to toliko teško kao što se čini. Prosto primoravam vodu da radi ono što i ona sama želi, samo joj menjam smer. Bukvalno menjam tok struje. I nije da menjam tok struje u čitavom Kalodejskom moru – samo oko naše flote.“

„Verujem tvojoj proceni“, kažem joj. Ćutimo, a ja je gledam kako radi, kako otmeno uvija ruke u vazduhu ispred nas dok joj fina morska izmaglica sipa iz prstiju.

Ona je moja sestra od tetke, iznenada mi se vraća u svest, premda mi slim da mi ta činjenica nikada neće izgledati manje neverovatno. Toliko se razlikujemo jedna od druge, a naše majke bile su sestre blizakinje.

Prvi put kada sam je ugledala, promenila je boju kose iz plavo-bele, koja označava njen dar vode, u tamnosmeđu s primesama crvene, kao što je i moja. Tada sam mislila da mi se podsmeva ili da želi da se osećam nelagodno, ali izgleda da je i njena kosa bila te boje pre nego što je obeležena